

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A.S. i R.Z.**

skazanych z art. 279 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 lipca 2018 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 8 maja 2018 r.

o rozstrzygnięcie - w trybie art. 13 § 1 k.k.w. - wątpliwości co do wykonania wyroku

Sądu Najwyższego w dnia 17 stycznia 2018 r.,

w części dotyczącej obowiązku naprawienia szkody

p o s t a n o w i ł

wniosek pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 17 stycznia 2018 r., uchylił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 marca 2017 r. w zakresie utrzymującym w mocy m.in. pkt XVII wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 4 października 2016 r., w którym orzeczono wobec oskarżonych A.S. i M.S. solidarny obowiązek naprawienia szkód wyrządzonych przez nich przypisanymi im przestępstwami i w tej części przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. w postępowaniu odwoławczym.

Ponownie rozpoznając sprawę oskarżonych A.S. i R.Z. na rozprawie odwoławczej w dniu 8 maja 2018 r., Sąd Okręgowy w K. powziął wątpliwości co do wyroku Sądu Najwyższego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody. Sprowadzały się one do tego, czy należy ponownie

procedować w pełnym zakresie przedmiotowym i podmiotowym wskazanym w punkcie 1 wyroku, a zatem: czy rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego A.S. kontroli instancyjnej powinien być poddany cały ów punkt wyroku, w zakresie naprawienia szkód wynikających z kradzieży obu samochodów (Audi A8 i Mazda CX7), czy też jedynie w zakresie Audi A8, oraz czy wyłącznie w stosunku do oskarżonego A.S., czy też wobec M.S.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgłaszane przez Sąd Okręgowy w K. wątpliwości dotyczą zakresu przedmiotowego i podmiotowego obowiązku naprawienia szkód wyrządzonych przez oskarżonych A.S. i M.S. przypisanymi im przestępstwami, które to wątpliwości powstały nie w toku czynności związanych z wykonaniem orzeczenia w postępowaniu wykonawczym, ale w toku ponownego postępowania odwoławczego, co w konsekwencji skutkowało wystąpieniem do Sądu Najwyższego o ich wyjaśnienie w trybie art. 13 § 1 k.k.w.

Jednakże, zgodnie z treścią art. 13 § 1 k.k.w., właściwy sąd (ten który wydał orzeczenie) może rozstrzygnąć wątpliwości powstałe na skutek nie dość precyzyjnych czy ogólnych sformułowań zawartych w orzeczeniu, ale jedynie tych, które dotyczą wykonania orzeczenia lub zarzutów co do obliczenia kary, a nie innych kwestii podlegających rozstrzygnięciu przez sąd w formie decyzji procesowych na podstawie innych przepisów. Unormowana w art. 13 § 1 k.k.w. instytucja ma bowiem na celu pozostawienie w gestii sądu, a więc organu mającego nadrzędne znaczenie w postępowaniu wykonawczym, wyjaśnienie wątpliwości, które mogą powstać w toku wykonywania orzeczenia (por. Z. Hołda, K. Postulski: Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Gdańsk 2005, s. 113).

W świetle powyższego stwierdzić należało, że Sąd Okręgowy w K., występując z wnioskiem o wyjaśnienie wątpliwości, nie był sądem wykonującym orzeczenie i wniosek ten nie został złożony w toku postępowania w przedmiocie wykonania orzeczenia, wszczętego zgodnie z art. 9 k.k.w. W tej sytuacji wniosek ten należało uznać za niedopuszczalny.

Z uwagi zaś na fakt, iż w treści art. 13 k.k.w. nie przewidziano formy rozstrzygnięcia w sytuacji niedopuszczalności wniosku, należało odwołać się do przepisu art. 19 k.k.w. normującego kwestię orzekania sądu na wniosek lub z

urzędu i wnioskując z zastosowaniem reguły *a minore ad maius* z treści pomocniczo zastosowanego § 3 tego przepisu, wniosek o wyjaśnienie wątpliwości co do wykonania orzeczenia złożony w trybie art. 13 § 1 k.k.w. nie przez sąd wykonujący orzeczenie, jako niedopuszczalny, pozostawić bez rozpoznania (por. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2012 r., WO 10/12)

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

ał